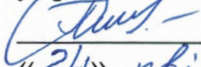

КЗВО ЛОР

«ЛЬВІВСЬКА МЕДИЧНА АКАДЕМІЯ ІМЕНІ АНДРЕЯ КРУПІНСЬКОГО»

«ПОГОДЖЕНО»

Голова предметної
екзаменаційної комісії з
української мови

 Галина ГЕРМАНОВИЧ
«24» квітня 2024 р.

«ЗАТВЕРДЖУЮ»

Голова приймальної комісії
КЗВО ЛОР «Львівська медична
академія імені Андрея Крупинського»

 проф. Юрій КРИВКО
«24» квітня 2024 р.

ПРОГРАМА

**вступного випробування
з УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ**

для вступу до фахового коледжу

КЗВО ЛОР

«Львівська медична академії імені Андрея Крупинського»

для здобуття освітньо-професійного ступеня

фаховий молодший бакалавр

на основі базової загальної середньої освіти (9 клас)

**Порядок та проведення вступного випробування
з української мови для вступу до фахового коледжу КЗВО ЛОР
«Львівська медична академії імені Андрея Крупинського»
на здобуття освітньо-професійного рівня
«фаховий молодший бакалавр»
на основі базової загальної середньої освіти (9 клас)**

ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

Відповідно до Порядку прийому на навчання до закладів фахової передвищої освіти в 2024 році, затвердженого наказом Міністерства освіти і науки України від 29 лютого 2024 року № 245, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11 березня 2024 року за № №356/41701, Правил прийому на навчання до фахового коледжу КЗВО ЛОР «Львівська медична академія імені Андрея Крупинського», вступники, які претендують на участь у конкурсному відборі на місця державного замовлення на основі базової середньої освіти в 2024 році, проходять вступне випробування у формі індивідуальної усної співбесіди (ІУС) з української мови.

Індивідуальна усна співбесіда – форма вступного випробування, яка передбачає оцінювання підготовленості (оцінювання знань, умінь та навичок) вступника, за результатами якої виставляється одна позитивна оцінка за шкалою 100-200 балів (з кроком не менше, ніж в один бал) або ухвалюється рішення про негативну оцінку вступника (менше 100 балів).

Програму з української мови розроблено на основі Закону «Про загальну середню освіту», Державного стандарту базової і повної середньої освіти та навчальної програми з української мови для 5-9 класів.

У ній ураховано державний статус української мови, її суспільні функції, взято до уваги специфіку навчального предмета, що має виразні інтегративні функції, здатність справляти різнобічний навчальний, розвивальний і виховний впливи, сприяти формуванню особистості, готової до активної, творчої діяльності у всіх сферах життя демократичного суспільства.

Досконале володіння державною мовою – важлива умова формування особистості майбутнього фахового молодшого бакалавра, становлення його високодуховного, національно зорієнтованого світогляду як запоруки професійної кар'єри, фахової компетенції.

У Програмі подано орієнтовний тематичний план, де викладач має змогу, в разі потреби, вносити деякі корективи, тобто вибирати ті теми, які вважає потрібними для підсумку засвоєних навичок з окремих розділів, що дадуть змогу вступникам успішно скласти індивідуальну усну співбесіду.

ТЕМАТИЧНИЙ ПЛАН ПРОГРАМИ

№ з/п	Роз діли	Зміст навчального матеріалу	Державні вимоги до рівня загальноосвітньої підготовки абітурієнтів
1	2	3	4
	I	Фонетика. Графіка. Орфоепія.	
1.1		<i>Звуки мови і звуки мовлення. Голосні та приголосні звуки. Приголосні тверді та м'які, дзвінки й глухі; вимова звуків, що позначаються буквами <i>г і ґ</i>.</i>	Абітурієнт: <i>визначає, що вивчає фонетика, графіка, орфоепія; розрізняє в словах тверді і м'які, дзвінки і глухі, шиплячі приголосні, ненаголошені й наголошені голосні; визначає основні випадки чергування голосних і приголосних звуків; вимовляє звуки в словах відповідно до орфоепічних норм; правильно пише й обґрунтовує слова з вивченими орфограмами; знаходить і виправляє орфоепічні та орфографічні помилки на вивчені правила;</i>
1.2		<i>Позначення звуків мовлення на письмі. Алфавіт. Співвідношення звуків і букв. Звукове значення букв <i>я, ю, є, ї</i>.</i>	<i>розпізнає у словах і словосполученнях явища уподібнення, спрощення, чергування;</i>
1.3		<i>Склад. Наголос. Орфоепічний словник і словник наголосів. Вимова наголошених і ненаголошених голосних. Ненаголошені голосні [e], [u], [o] в коренях слів. Ненаголошені голосні, що не перевіряються наголосом.</i>	<i>вимовляє приголосні звуки відповідно до орфоепічних норм; правильно пише слова з вивченими орфограмами й обґрунтовує їх; користується словником іншомовних слів;</i>
1.4		<i>Уподібнення приголосних звуків. Спрощення в групах приголосних.</i>	<i>знаходить і виправляє орфоепічні й орфографічні помилки на вивчені правила.</i>
1.5		<i>Найпоширеніші випадки чергування голосних і приголосних звуків (практично). Чергування [o] – [a], [e] – [i], [e] – [и]; [o], [e] з [i]; [e] – [o] після [ж], [ч], [ш]; [и], [і] після [ж], [ч], [ш], [шч] та [г], [к], [х] у коренях слів; [г], [к], [х] – [ж], [ч], [ш] – [з'], [ц'], [с'].</i>	
1.6		<i>Закон милозвучності. Основні випадки чергування у – в, і – й.</i>	
1.7		<i>Орфоепія. Вимова префіксів з- (<i>зі-, с-</i>), роз-, без-, воз-, пре-, при-, прі- та інших, а також їхній правопис.</i>	
1.8		<i>Позначення м'якості приголосних на письмі буквами <i>ь, і, є, ю, я</i>. Сполучення <i>-ьо, -йо-</i>. Правила вживання м'якого знака. Правила вживання апострофа. Правильна вимова та написання слів з апострофом. Подвоєння букв на позначення подовжених м'яких приголосних та збіг однакових приголосних звуків. Написання слів іншомовного походження: <i>и, і</i>, м'який знак та апостроф; подвоєння букв у словах іншомовного походження. Словник іншомовних слів.</i>	Абітурієнт: <i>засвоює правила використання м'якого знака та вживання апострофа; розрізняє подвоєння та подовження приголосних; виконує словникові роботи та тестові завдання; користується словником іншомовних слів;</i> <i>засвоює основні правила переносу слів, вживання великої літери та застосовує їх на практиці.</i>
1.9		<i>Основні правила переносу слів, вживання великої літери.</i>	
	II	Лексика і фразеологія.	
2.1		<i>Лексичне значення слова. Однозначні й багатозначні слова. Вживання багатозначних слів у прямому і переносному значеннях.</i>	Абітурієнт: <i>знає, що вивчає лексикологія і фразеологія; визначає належність слів до певної</i>

		Загальноживані (нейтральні) і стилістично забарвлені слова, діалектні, професійні слова і терміни.	лексичної категорії: однозначні й багатозначні, загальноживані (нейтральні) і стилістично забарвлені слова, групи слів за значенням, фразеологізми, а також їхню роль у тексті;
2.2		<i>Групи слів за значенням:</i> синоніми, антоніми, омоніми, пароніми.	<i>пояснює</i> значення відомих слів, їхнє походження, значення фразеологізмів, прислів'їв, приказок, крилатих висловів;
2.3		<i>Фразеологізми.</i> Поняття про фразеологізм, його лексичне значення. Джерела українських фразеологізмів. Прислів'я, приказки, крилаті вирази, афоризми як різновиди фразеологізмів.	<i>добирає</i> з-поміж синонімів, антонімів, фразеологізмів найбільш відповідні контексту;
2.4		<i>Групи слів за їх походженням:</i> власне українські й запозичені (іншомовного походження).	<i>редагує</i> тексти з лексичними помилками.
2.5		<i>Активна і пасивна лексика</i> української мови: застарілі слова (архаїзми й історизми), неологізми.	
	III	Будова слова. Словотвір.	
3.1		Корінь, суфікс, префікс і закінчення, основа – значущі частини слова. <i>Змінювання і творення слів.</i> Абітурієнт: виділяє у слові закінчення, корінь, префікс, суфікс та Твірна основа. Основні способи словотворення: морфологічний (префіксальний, суфіксальний, префіксально-суфіксальний, безафіксний, складання основ (або слів); неморфологічний (перехід слів з однієї частини мови в іншу).	Абітурієнт: <i>виділяє</i> у слові закінчення, корінь, префікс, суфікс та основу; <i>розрізняє</i> форми слова і спільнокореневі слова; <i>знає</i> основні способи словотвору; <i>визначає</i> способи творення слів; <i>уміє</i> самостійно утворювати нові слова вивченими способам.
3.2		Творення складноскорочених слів.	
	IV	Морфологія. Орфографія.	
4.1		Іменник: загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль.	Абітурієнт: <i>знає</i> , що вивчає морфологія; морфологічні ознаки іменника, його синтаксичну роль; особливості відмінювання іменників;
4.2		<i>Іменники</i> — назви істот і неістот, загальні та власні.	<i>визначає</i> рід, число, відмінки іменників, відміни та групи (тверду, м'яку, мішану), а також іменники поза відмінами; <i>використовує</i> відмінкові закінчення іменників чоловічого роду
4.3		<i>Рід іменників.</i> Іменники спільного роду. Рід невідмінюваних іменників.	другої відміни на -а (-я), -у (-ю); <i>утворює</i> відмінкові форми іменників
4.4		<i>Число іменників.</i> Іменники, що мають форми тільки однини або тільки множини.	кличного відмінка у звертанні; називного множини, орудного однини, родового множини;
4.5		<i>Відмінювання іменників.</i> Поділ іменників на відміни та групи.	<i>уміє</i> відрізняти правильні форми від помилкових.
4.6		Букви -а (-я), -у (-ю) у закінченнях іменників чоловічого роду другої відміни.	
4.7		<i>Написання і відмінювання</i> чоловічих і жіночих імен по батькові.	
4.8		<i>Уживання</i> відмінкових форм іменників; кличного відмінка у звертанні (земле, Василю, Олено, добродію, батьку).	
4.9		<i>Синоніміка</i> деяких відмінкових закінчень: купив сіль (солі), хліб (хліба), твого ім'я (імені), пас ягнята	

		(ягнят).	
4.10		<i>Правила правопису складних іменників (разом, окремо, через дефіс).</i>	
4.11		Прикметник: загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль.	Абітурієнт: визначає морфологічні ознаки прикметника, його синтаксичну роль;
4.12		<i>Групи прикметників за значенням: якісні, відносні, присвійні.</i>	<i>знаходить</i> прикметники в реченні; морфологічні ознаки, синтаксичну роль у реченні; <i>розпізнає</i> розряди прикметників за значенням (якісні, відносні, присвійні), відмінює прикметники твердої і м'якої груп;
4.13		<i>Ступені порівняння якісних прикметників: вищий і найвищий, способи їх творення (проста і складена форми).</i>	<i>утворює</i> правильно форми вищого і найвищого ступенів порівняння якісних прикметників;
4.14		<i>Відмінювання прикметників. Повні й короткі форми якісних прикметників.</i>	<i>відрізняє</i> правильні форми від помилкових;
4.15		<i>Прикметники твердої і м'якої груп, особливості їх відмінювання.</i>	
4.16		<i>Правила правопису складних прикметників (разом, окремо, через дефіс).</i>	<i>вивчає</i> основні правила правопису складних прикметників; <i>виконує</i> словникові та тестові завдання.
4.17		Числівник: загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль.	Абітурієнт: <i>знає</i> загальне значення числівника, його морфологічні ознаки, синтаксичну роль реченні;
4.18		<i>Відмінювання, творення та правопис складних числівників. Особливості відмінювання. Поєднання числівника з іменником.</i>	<i>знаходить</i> числівники в тексті; <i>визначає</i> граматичні ознаки; <i>утворює</i> і <i>вживає</i> правильно відмінникові форми числівників; <i>поєднує</i> правильно числівники з іменниками, застосовує правила правопису на письмі; <i>відрізняє</i> правильні форми числівників від помилкових.
4.19		Займенник: загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Розряди займенників за значенням, їх відмінювання та правила правопису складних слів.	Абітурієнт: <i>знає</i> значення, морфологічні ознаки і синтаксичну роль займенника; <i>відрізняє</i> всі розряди займенників; <i>відрізняє</i> правильні форми займенників від помилкових.
4.20		Дієслово: загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль.	Абітурієнт: <i>знає</i> загальне значення дієслова, його морфологічні ознаки, синтаксичну роль;
4.21		<i>Форми дієслова:</i> неозначена форма, особові форми, безособові форми на -но, -то (загальне ознайомлення). Неозначена форма (інфінітив) та особові форми.	<i>знаходить</i> дієслово в реченні; <i>визначає</i> його форми, граматичні ознаки, належність дієслова до певної дієвідміни, види, часи та способи дієслів.
4.22		<i>Дієвідміни. Види дієслова (доконаний і недоконаний).</i>	
4.23		<i>Часи дієслова.</i>	
4.24		<i>Способи дієслів (дійсний, умовний, наказовий). Безособові дієслова.</i>	
4.25		Дієприкметник як особлива форма дієслова: загальне значення,	Абітурієнт: <i>знає</i> значення дієприкметника, його

		морфологічні ознаки, синтаксична роль.	морфологічні ознаки, синтаксичну роль; <i>уміє</i> утворювати активні та пасивні дієприкметники.
4.26		<i>Дієприслівник</i> як особлива форма дієслова: загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль.	Абітурієнт: <i>знає:</i> загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксичну роль дієприслівника; <i>уміє</i> утворювати дієприслівники доконаного й недоконаного видів;
4.27		<i>Правила правопису часток не -, ні - з дієсловами, дієприкметниками, дієприслівниками.</i>	<i>уміє</i> практично застосовувати правила правопису часток не-, ні-
4.28		Прислівник: загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Розряди прислівників, ступені порівняння прислівників, способи їх творення.	Абітурієнт: <i>знає</i> загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксичну роль прислівника; <i>визначає</i> його граматичні ознаки; <i>уміє</i> утворювати ступені порівняння;
4.29		<i>Основні правила</i> правопису складних прислівників.	<i>використовує</i> на практиці правила правопису складних прислівників разом, окремо, через дефіс.
4.30		Службові частини мови: прийменник, сполучник, частка , їхні розряди та роль у словосполученнях і реченнях, основні правила правопису. Вигук як особлива частина мови, розділові знаки у ньому.	Абітурієнт: <i>відрізняє</i> службові частини мови: прийменники, сполучники, частки; <i>знаходить</i> вигуки в реченні, відрізняє їх від службових частин мови; <i>використовує</i> правила правопису під час виконання словникових та тестових завдань.
	V	Синтаксис. Пунктуація.	
5.1		<i>Словосполучення і речення.</i> Способи зв'язку слів у словосполученні. Типи словосполучень.	Абітурієнт: <i>розрізняє</i> головне і залежне слово у словосполученні; <i>визначає</i> типи словосполучень за належністю головного слова до певної частини мови, способи зв'язку слів (узгодження, керування, прилягання), речення різних видів, правильно ставить розділові знаки.
5.2		<i>Речення.</i> Порядок слів у реченні. Головні та другорядні члени речення. Односкладні та неповні речення, розділові знаки в них.	<i>Розрізняє</i> речення різних видів: за метою висловлення, за складом граматичної основи, за наявністю необхідних членів речення, за будовою;
5.3		<i>Тире</i> між підметом і присудком.	<i>правильно ставить</i> розділові знаки при однорідних членах речення та обґрунтовує їх;
5.4		Дієприкметниковий, дієприслівниковий та порівняльний <i>звороти</i> , розділові знаки при них	<i>знаходить</i> і виправляє помилки на вивчені правила;
5.5		Речення з однорідними членами. <i>Однорідні члени речення</i> (із сполучниковим, безсполучниковим і змішаним зв'язком).	<i>правильно інтонує</i> речення з однорідними членами.
5.6		<i>Однорідні й неоднорідні</i> означення.	
5.7		<i>Узагальнювальні слова</i> в реченнях з однорідними членами.	
5.8		<i>Правопис.</i> Кома між однорідними членами речення. Двокрапка і тире при узагальнювальних словах у реченнях з однорідними членами.	
5.9		Речення зі звертаннями, вставними словами (словосполученнями, реченнями).	Абітурієнт: <i>знаходить</i> звертання, вставні слова (словосполучення, речення) у реченні;

		Звертання непоширені й поширені. Вставні слова (словосполучення, речення).	<i>аналізує й оцінює</i> виражальні можливості речень із звертаннями, вставними словами (словосполученнями, реченнями) в тексті;
5.10		<i>Правопис.</i> Розділові знаки у звертанні і вставних словах.	<i>правильно ставить</i> розділові знаки у звертаннях, вставних словах (словосполученнях, реченнях) та обґрунтовує їх; <i>знаходить та виправляє</i> помилки на вивчені пунктуаційні правила.
5.11		Речення з відокремленими членами. Поняття про відокремлення. Відокремлені другорядні члени речення (у тому числі уточнювальні).	Абітурієнт: <i>знаходить</i> відокремлені та невідокремлені, уточнювальні члени речення;
5.12		<i>Правопис.</i> Розділові знаки у відокремлених членах речення.	<i>правильно</i> розставляє розділові знаки у вживанні відокремлених означень, прикладок, додатків, обставин та уточнювальних членів речення та обґрунтовує їх.
5.13		Складне речення і його ознаки. Складні речення без сполучників, із сурядним і підрядним зв'язком.	Абітурієнт: <i>розрізняє</i> структурні відмінності простих і складних речень, складних речень із сурядним і підрядним зв'язком;
5.14		Складносурядне речення, його будова і засоби зв'язку в ньому. Сміслові зв'язки між частинами складносурядного речення.	<i>знаходить</i> у тексті складносурядні речення; <i>визначає</i> види складних речень (сполучникові й безсполучникові), засоби зв'язку між частинами речення у складному, межі частин у складному реченні, кількість граматичних основ у ньому;
5.15		<i>Правопис.</i> Розділові знаки між частинами складносурядного речення.	<i>правильно ставить</i> розділові знаки між частинами складносурядного речення й обґрунтовує їх; <i>знаходить і виправляє</i> пунктуаційні помилки на вивчені правил.
5.16		Складнопірядне речення, його будова і засоби зв'язку в ньому. Основні види складнопірядних речень.	Абітурієнт: <i>знаходить</i> складнопірядне речення у тексті, у тому числі з кількома підрядними частинами;
5.17		<i>Правопис.</i> Розділові знаки між головною і підрядною частинами складнопірядного речення. Розділові знаки у складнопірядному реченні з кількома підрядними частинами.	<i>визначає</i> головну і підрядну частини, види складнопірядних речень; <i>розрізняє</i> сполучники і сполучні слова; <i>правильно ставить</i> коми між частинами складнопірядного речення й обґрунтовує їх; <i>знаходить і виправляє</i> помилки на вивчені правила.
5.18		Безсполучникове складне речення. Сміслові відношення між частинами безсполучникового складного речення.	Абітурієнт: <i>знаходить</i> безсполучникові складні речення;
5.19		<i>Правопис.</i> Розділові знаки у безсполучниковому складному	<i>визначає</i> його основні ознаки, сміслові відношення між частинами

		реченні.	безсполучникових складних речень; <i>правильно ставить</i> розділові знаки (кому, двокрапку, крапку з комою, тире) між частинами безсполучникового складного речення й обґрунтовує їх.
5.20		Складне речення з різними видами сполучникового і безсполучникового зв'язку.	Абітурієнт: <i>знаходить</i> у тексті складне речення з різними видами зв'язку;
5.21		<i>Правопис.</i> Розділові знаки в складному реченні з різними видами сполучникового і безсполучникового зв'язку.	<i>правильно розставляє</i> в них розділові знаки й обґрунтовує їх.
5.22		Пряма і непряма мова як засоби передачі чужої мови. Заміна прямої мови непрямою. Цитата як спосіб передачі чужої мови. Діалог.	Абітурієнт: <i>знаходить</i> речення з прямою і непрямою мовою, з цитатами, репліками діалогу; <i>визначає</i> їхні особливості, виражальні можливості; <i>правильно ставить</i> розділові знаки у прямій мові, цитаті, діалозі й обґрунтовує їх; <i>замінює</i> пряму мову непрямою.

ПЕРЕЛІК ПИТАНЬ З УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

1. Звуки мови. Голосні і приголосні звуки. Приголосні тверді і м'які, дзвінки і глухі.
2. Букви й інші графічні засоби. Український алфавіт. Співвідношення звуків і букв. Звукове значення букв я, ю, є, ї, щ та буквосполучень дз, дж.
3. Склад. Наголос. Ненаголошені голосні, їхня вимова і позначення на письмі. Вимова приголосних звуків та позначення їх на письмі.
4. Уподібнення приголосних звуків.
5. Спрощення в групах приголосних.
6. Найпоширеніші чергування голосних звуків.
7. Найпоширеніші чергування приголосних звуків.
8. Правила вживання апострофа.
9. Правила вживання знака м'якшення.
10. Позначення подовжених м'яких приголосних та збігу однакових приголосних звуків.
11. Правопис великої літери.
12. Написання слів іншомовного походження.
13. Спільнокореневі слова і форми слів. Основа слова і закінчення змінних слів. Значущі частини слова: корінь, префікс, суфікс, закінчення.
14. Вимова і написання префіксів з- (зі-, с-), роз-, без-, пре-, при-, при-.
15. Змінювання і творення слів. Основні способи словотворення в українській мові. Зміни приголосних при творенні слів.
16. Правопис складних і складноскорочених слів.

17. Поняття про лексику. Лексичне значення слова. Однозначні і багатозначні слова. Пряме і переносне значення слів.
18. Синоніми, антоніми, омоніми, пароніми.
19. Загальновживані слова. Діалектні та професійні слова. Стилiстична диференціяція української лексики. Запозичені слова.
20. Поняття про фразеологізми. Типи фразеологізмів. Джерела української фразеології. Фразеологізми в ролі членів речення.
21. Поняття про самостійні та службові частини мови.
22. Іменник як частина мови: загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль.
23. Назви істот і неістот, загальні і власні назви.
24. Рід, число, відмінок іменників.
25. Кличний відмінок іменників.
26. Відміни іменників. Правопис відмінкових закінчень іменників.
27. Невідмінювані іменники. Способи творення іменників.
28. Правопис найуживаніших суфіксів іменників.
29. Прикметник як частина мови: загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль.
30. Якісні, відносні та присвійні прикметники.
31. Ступені порівняння прикметників, їх утворення.
32. Відмінювання прикметників. Способи творення прикметників.
33. Правопис відмінкових закінчень і найуживаніших суфіксів прикметників. Написання складних прикметників.
34. Числівник як частина мови: загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Числівники кількісні (власне кількісні, неозначенокількісні, дробові, збірні) і порядкові. Числівники прості, складні і складені.
35. Відмінювання кількісних і порядкових числівників. Правопис числівників.
36. Займенник як частина мови: загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Розряди займенників.
37. Відмінювання займенників. Правопис займенників.
38. Дієслово як частина мови: загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Неозначена форма дієслова.
39. Способи дієслова (дійсний, умовний, наказовий). Види дієслів (доконаний і недоконаний).
40. Часи дієслів.
41. Особа і число дієслів.
42. Форми дієслів.
43. Правопис дієслів.
44. Дієприкметник як особлива форма дієслова: загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль.
45. Активні і пасивні дієприкметники, їхнє творення.

46. Відмінювання дієприкметників.
47. Дієприкметниковий зворот. Правопис дієприкметників.
48. Дієприслівник як особлива форма дієслова: загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль.
49. Дієприслівники доконаного і недоконаного виду, їхнє творення.
50. Дієприслівниковий зворот. Правопис дієприслівників.
51. Прислівник як частина мови: загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль.
52. Розряди прислівників. Ступені порівняння прислівників.
53. Способи творення прислівників. Правопис прислівників.
54. Прийменник як службова частина мови. Непохідні і похідні прийменники. Правопис прийменників разом, окремо і через дефіс.
55. Сполучник як службова частина мови. Сполучники сурядності і підрядності. Групи сполучників за будовою. Правопис сполучників окремо і через дефіс.
56. Частка як службова частина мови. Формотворчі, словотворчі та модальні частки. Написання часток. Не і ні з різними частинами мови.
57. Вигук як частина мови. Правопис вигуків.
58. Словосполучення. Будова і типи словосполучень за способом вираження головного члена.
59. Просте речення. Види речень за метою висловлювання: розповідні, питальні, спонукальні. Окличні речення.
60. Члени речення (підмет і присудок; додаток, означення, обставина), способи їх вираження та різновиди. Прикладка як різновид означення. Порівняльний зворот.
61. Розділові знаки в кінці речення. Тире між підметом та присудком. Розділові знаки при прикладках і порівняльних зворотах.
62. Речення двоскладні і односкладні. Різновиди односкладних речень. Повні й неповні речення. Тире в неповних реченнях.
63. Однорідні члени речення. Узагальнювальне слово при однорідних членах речення. Однорідні й неоднорідні означення. Розділові знаки при однорідних членах речення.
64. Звертання і вставні слова (словосполучення, речення). Розділові знаки в них.
65. Відокремлені другорядні члени речення (в тому числі уточнювальні). Розділові знаки при відокремлених членах.
66. Складне речення, його типи. Складносурядне речення. Розділові знаки в складносурядних реченнях.
67. Складнопідрядне речення із сполучниками і сполучними словами.
68. Основні види підрядних речень. Розділові знаки в складнопідрядних реченнях.
69. Складне речення з кількома підрядними.
70. Безсполучникове складне речення. Розділові знаки в безсполучниковому реченні.
71. Складне речення з різними видами зв'язку, розділові знаки в ньому.

72. Пряма й непряма мова. Цитата. Діалог. Розділові знаки при прямій мові, цитаті, діалозі.

73. Основні вимоги до мовлення: змістовність, послідовність, багатство, точність, доречність, виразність, правильність. Мовленнєві помилки.

74. Поняття про текст. Поділ тексту на абзаци. Мовні засоби зв'язку речень у тексті.

75. Поняття про стилі мовлення: розмовний, науковий, художній, офіційно-діловий і публіцистичний.

КРИТЕРІЇ ОЦІНЮВАННЯ усної відповіді (співбесіди) з української мови

Метою співбесіди з української мови є перевірка відповідності знань (орфографічної та пунктуаційної грамотності), умінь та навичок вступників програмним вимогам, з'ясування мовленнєвої компетенції учнів та оцінка ступеня підготовленості випускників базової середньої школи до подальшого навчання у вищому навчальному закладі.

Зміст питань для співбесіди з української мови (на базі 9 класів) охоплює програмовий матеріал за курс базової середньої школи і не виходить за його межі.

Питання складені на основі Програми з української мови, методичних рекомендацій з урахуванням нагромадженого досвіду практичної роботи вчителів.

Для визначення рівня навчальних досягнень з української мови, перевірки сформованого базового лінгвістичного світогляду випускників базових середніх навчальних закладів абітурієнтам пропонуються відкриті питання. Завдання для співбесіди з української мови складається з чотирьох питань, з різних розділів мовознавства, і оцінюється 100 балами.

Конкурсний бал за результатами вступних випробувань у формі співбесіди визначається за формулою: сума балів за кожне питання П1 + П2 + П3 + П4 = 100. Таким чином, максимальна кількість балів, що може отримати абітурієнт на вступному випробуванні з української мови становить 100 балів.

Отримана вступником певна кількість балів за відповідь переводиться в шкалу оцінювання від 100 до 200 шляхом додавання 100 балів.

При оцінюванні відповіді вступника потрібно керуватися такими критеріями:

- правильність і повнота відповіді;
- ступінь усвідомленості, розуміння вивченого;
- здатність практично реалізувати набуті знання;
- мовленнєве оформлення відповіді;
- рівень самостійності вступника під час усної відповіді.

Рівень знань	Бали	Структура оцінки
Високий	25	Відповідь на питання повна (100%), логічно побудована, аргументована достатньою кількістю прикладів відповідно до теми запитання (по 2 і більше прикладів на кожне виголошене правило). Абітурієнт орієнтується в темі питання, демонструє ґрунтовні знання (100% правил), легко, швидко та впевнено відповідає на додаткові чи уточнюючі запитання, говорить впевнено. Демонструє глибоке знання та розуміння не лише філологічної термінології, але й внутрішніх зв'язків (відсутність помилок у терміновживанні), уміння застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта грамотне, багате на мовні засоби, не містить акцентуаційних, фонетичних, орфоепічних, семантичних, синтаксичних, стилістичних помилок.
	24	Відповідь на питання повна (100%), логічно побудована, аргументована достатньою кількістю прикладів відповідно до теми запитання (по 2 і більше прикладів на кожне виголошене правило). Абітурієнт орієнтується в темі питання, демонструє ґрунтовні знання (100% правил), легко, швидко та впевнено відповідає на додаткові чи уточнюючі запитання, говорить впевнено. Демонструє глибоке знання та розуміння не лише філологічної термінології, але й внутрішніх зв'язків (відсутність помилок у терміновживанні), уміння застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта грамотне, може містити дві акцентуаційні, фонетичні або орфоепічні помилки; семантичні, синтаксичні, стилістичні помилки відсутні.
	23	Відповідь на питання повна (100%), логічно побудована, аргументована достатньою кількістю прикладів відповідно до теми запитання (по 1-2 приклади на кожне виголошене правило); допускається одна незначна неточність у прикладах. Абітурієнт орієнтується в темі питання, демонструє ґрунтовні знання (100% правил), легко, швидко та впевнено відповідає на додаткові чи уточнюючі запитання, говорить впевнено. Демонструє глибоке знання та розуміння не лише філологічної термінології, але й внутрішніх зв'язків (відсутність помилок у терміновживанні), уміння застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта грамотне, може містити три акцентуаційні, фонетичні або орфоепічні помилки; семантичні, синтаксичні, стилістичні помилки відсутні.
	22	Відповідь на питання повна (100%), логічно побудована, аргументована достатньою кількістю прикладів відповідно до теми запитання (по 1-2 приклади на кожне виголошене правило); допускається дві незначні неточності в прикладах. Абітурієнт орієнтується в темі питання, демонструє ґрунтовні знання (100% правил), легко, швидко та впевнено відповідає

		на додаткові чи уточнюючі запитання, говорить впевнено. Демонструє глибоке знання та розуміння не лише філологічної термінології, але й внутрішніх зв'язків (допускається одна незначна неточність у терміновживанні), уміння застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта грамотне, може містити три акцентуаційні, фонетичні або орфоепічні та одну незначну стилістичну помилку; семантичні і синтаксичні помилки відсутні.
Достатній	21	Відповідь на питання неповна (99-90%), логічно побудована, аргументована достатньою кількістю прикладів відповідно до теми запитання (по 1-2 приклади на кожне виголошене правило); допускається дві незначні неточності в прикладах. Абітурієнт орієнтується в темі питання, демонструє ґрунтовні знання (99-90% правил), легко, швидко та впевнено відповідає на додаткові чи уточнюючі запитання, говорить впевнено. Демонструє глибоке знання та розуміння не лише філологічної термінології, але й внутрішніх зв'язків (допускається одна незначна неточність у терміновживанні), уміння застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта грамотне, може містити три акцентуаційні, фонетичні або орфоепічні та одну незначну стилістичну помилку; семантичні і синтаксичні помилки відсутні.
	20	Відповідь на питання неповна (99-90%), логічно побудована, аргументована достатньою кількістю прикладів відповідно до теми запитання (по 1 прикладу на кожне виголошене правило); допускається три незначні неточності в прикладах. Абітурієнт орієнтується в темі питання, демонструє ґрунтовні знання (99-90% правил), потребує певного часу для відповіді на додаткові чи уточнюючі запитання, говорить впевнено. Демонструє глибоке знання та розуміння не лише філологічної термінології, але й внутрішніх зв'язків (допускається одна незначна неточність у терміновживанні), уміння застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта грамотне, може містити три акцентуаційні, фонетичні або орфоепічні та одну незначну стилістичну помилку; семантичні і синтаксичні помилки відсутні.
	19	Відповідь на питання неповна (89-80%). логічно побудована, аргументована достатньою кількістю прикладів відповідно до теми запитання (по 1 прикладу на кожне виголошене правило); допускається три незначні неточності в прикладах. Абітурієнт орієнтується в темі питання, демонструє високі знання (89-80% правил), потребує певного часу для відповіді на додаткові чи уточнюючі запитання, говорить впевнено. Демонструє глибоке знання та розуміння не лише філологічної термінології, але й внутрішніх зв'язків (допускається дві незначні неточності в терміновживанні), уміння застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта грамотне, може

	містити три акцентуаційні, фонетичні або орфоепічні та одну незначну стилістичну помилку; семантичні і синтаксичні помилки відсутні.
18	Відповідь на питання неповна (89-80%). логічно побудована (допускається незначне порушення логіки викладу, що не заважає повноцінному сприйняттю викладу), аргументована достатньою кількістю прикладів відповідно до теми запитання (по 1 прикладу на кожне виголошене правило); допускається три незначні неточності в прикладах. Абітурієнт орієнтується в темі питання, демонструє високі знання (89-80% правил), потребує певного часу для відповіді на додаткові чи уточнюючі запитання, говорить впевнено. Демонструє глибоке знання та розуміння не лише філологічної термінології, але й внутрішніх зв'язків (допускається дві незначні неточності в терміновживанні), уміння застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта грамотне, може містити три акцентуаційні, фонетичні або орфоепічні та одну стилістичну, семантичну чи синтаксичну помилку.
17	Відповідь на питання неповна (79-70%), логічно побудована (допускається незначне порушення логіки викладу, що не заважає повноцінному сприйняттю викладу), аргументована достатньою кількістю прикладів відповідно до теми запитання (по 1 прикладу на кожне виголошене правило); допускається три незначні неточності в прикладах. Абітурієнт орієнтується в темі питання, демонструє достатні знання (79-70% правил), потребує певного часу для відповіді на додаткові чи уточнюючі запитання, говорить впевнено. Демонструє глибоке знання та розуміння не лише філологічної термінології, але й внутрішніх зв'язків (допускається три незначні неточності в терміновживанні), уміння застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта грамотне, може містити три акцентуаційні, фонетичні або орфоепічні та одну стилістичну, семантичну чи синтаксичну помилку.
16	Відповідь на питання неповна (79-70%), логічно побудована (допускається незначне порушення логіки викладу, що не заважає повноцінному сприйняттю викладу), аргументована достатньою кількістю прикладів (допускається наведення прикладів не на кожне правило); допускається три незначні неточності в прикладах. Абітурієнт орієнтується в темі питання, демонструє достатні знання (79-70% правил), потребує певного часу для відповіді на додаткові чи уточнюючі запитання, говорить впевнено. Демонструє достатнє знання та розуміння філологічної термінології та внутрішніх зв'язків (допускається чотири неточності в терміновживанні), може застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта грамотне, може містити три акцентуаційні, фонетичні або орфоепічні та дві стилістичні,

		семантичні чи синтаксичні помилку.
	15	Відповідь на питання неповна (79-70%), логічно побудована (допускається незначне порушення логіки викладу, що не заважає повноцінному сприйняттю викладу), аргументована достатньою кількістю прикладів (допускається наведення прикладів не на кожне правило); допускається три незначні неточності в прикладах. Абітурієнт орієнтується в темі питання, демонструє достатні знання (79-70% правил), потребує певного часу для відповіді на додаткові чи уточнюючі запитання, говорить впевнено. Демонструє достатнє знання та розуміння філологічної термінології та внутрішніх зв'язків (допускається чотири неточності в терміновживанні), може застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта грамотне, може містити п'ять шість акцентуаційних, фонетичних, орфоепічних, стилістичних, семантичних чи синтаксичних помилок.
Середній	14	Відповідь на питання неповна (69-60%), логічно побудована (допускається незначне порушення логіки викладу, що не заважає повноцінному сприйняттю викладу), аргументована достатньою кількістю прикладів (допускається наведення прикладів не на кожне правило); допускається три незначні неточності в прикладах. Абітурієнт орієнтується в темі питання, демонструє достатні знання (69-60% правил), потребує певного часу для відповіді на додаткові чи уточнюючі запитання, говорить впевнено. Демонструє достатнє знання та розуміння філологічної термінології та внутрішніх зв'язків (допускається чотири неточності в терміновживанні), може застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта грамотне, може містити п'ять шість акцентуаційних, фонетичних, орфоепічних, стилістичних, семантичних чи синтаксичних помилок.
	13	Відповідь на питання неповна (69-60%), логічно побудована (допускається незначне порушення логіки викладу, що не заважає повноцінному сприйняттю викладу), аргументована достатньою кількістю прикладів (допускається наведення прикладів не на кожне правило); допускається чотири неточності в прикладах. Абітурієнт орієнтується в темі питання, демонструє достатні знання (69-60% правил), потребує певного часу для відповіді на додаткові чи уточнюючі запитання, говорить впевнено. Демонструє достатнє знання та розуміння філологічної термінології та внутрішніх зв'язків (допускається чотири неточності в терміновживанні), може припускатися незначних помилок у застосуванні знань на практиці. Мовлення абітурієнта грамотне, може містити п'ять шість акцентуаційних, фонетичних, орфоепічних, стилістичних, семантичних чи синтаксичних помилок.

<p>12</p>	<p>Відповідь на питання неповна (59-50%), логічно побудована (допускається незначне порушення логіки викладу, що не заважає повноцінному сприйняттю викладу), аргументована достатньою кількістю прикладів (допускається наведення прикладів на половину правил); допускається п'ять неточностей у прикладах. Абітурієнт орієнтується в темі питання, демонструє достатні знання (59-50% правил), потребує певного часу для відповіді на додаткові чи уточнюючі запитання (допускається надання відповіді не на всі додаткові / уточнюючі запитання, але не менше ніж на 60-70%), говорить достатньо впевнено. Демонструє достатнє знання та розуміння філологічної термінології та внутрішніх зв'язків (допускається п'ять неточностей у терміновживанні), не завжди може застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта достатньо грамотне, може містити сім акцентуаційних, фонетичних, орфоепічних, стилістичних, семантичних чи синтаксичних помилок.</p>
<p>11</p>	<p>Відповідь на питання неповна (59-50%), логічно побудована (допускається незначне порушення логіки викладу, що не заважає повноцінному сприйняттю викладу), аргументована достатньою кількістю прикладів (допускається наведення прикладів на половину правил); допускається п'ять неточностей у прикладах. Абітурієнт орієнтується в темі питання, демонструє достатні знання (59-50% правил), потребує певного часу для відповіді на додаткові чи уточнюючі запитання (допускається надання відповіді не на всі додаткові / уточнюючі запитання, але не менше ніж на 60-70%), говорить достатньо впевнено. Демонструє недостатнє знання та розуміння філологічної термінології та внутрішніх зв'язків (шість неточностей у терміновживанні), не завжди може застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта недостатньо грамотне, може містити вісім акцентуаційних, фонетичних, орфоепічних, стилістичних, семантичних чи синтаксичних помилок.</p>
<p>10</p>	<p>Відповідь на питання неповна (49-40%), логічно побудована (допускається незначне порушення логіки викладу, що не заважає повноцінному сприйняттю викладу), аргументована достатньою кількістю прикладів (допускається наведення прикладів на половину правил); допускається п'ять неточностей у прикладах. Абітурієнт не завжди орієнтується в темі питання, демонструє невисокі знання (49-40% правил), потребує певного часу для відповіді на додаткові чи уточнюючі запитання (допускається надання відповіді не на всі додаткові / уточнюючі запитання, але не менше ніж на 50%), говорить достатньо впевнено. Демонструє недостатнє знання та розуміння філологічної термінології та внутрішніх зв'язків (шість неточностей у терміновживанні), не завжди</p>

		може застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта недостатньо грамотне, може містити вісім акцентуаційних, фонетичних, орфоепічних, стилістичних, семантичних чи синтаксичних помилок.
	9	Відповідь на питання неповна (49-40%), логічно непослідовна (логіка викладу порушена значною мірою, що може заважати повноцінному сприйняттю матеріалу), аргументована недостатньою кількістю прикладів (менше ніж на половину правил); допускається п'ять неточностей у прикладах. Абітурієнт не завжди орієнтується в темі питання, демонструє невисокі знання (49-40% правил), потребує певного часу для відповіді на додаткові чи уточнюючі запитання (допускається надання відповіді не на всі додаткові / уточнюючі запитання, але не менше ніж на 50%), говорить достатньо впевнено. Демонструє недостатнє знання та розуміння філологічної термінології та внутрішніх зв'язків (шість неточностей у терміновживанні), не завжди може застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта недостатньо грамотне, може містити вісім акцентуаційних, фонетичних, орфоепічних, стилістичних, семантичних чи синтаксичних помилок.
	8	Відповідь на питання неповна (49-40%), логічно непослідовна (логіка викладу порушена значною мірою, що може заважати повноцінному сприйняттю матеріалу), аргументована недостатньою кількістю прикладів (менше ніж на половину правил); допускається п'ять неточностей у прикладах. Абітурієнт не завжди орієнтується в темі питання, демонструє невисокі знання (49-40% правил), потребує певного часу для відповіді на додаткові чи уточнюючі запитання (допускається надання відповіді не на всі додаткові / уточнюючі запитання, але не менше ніж на 50%), говорить недостатньо впевнено, плутається в поняттях. Демонструє недостатнє знання та розуміння філологічної термінології та внутрішніх зв'язків (сім неточностей у терміновживанні), не завжди може застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта містить дев'ять-десять акцентуаційних, фонетичних, орфоепічних, стилістичних, семантичних чи синтаксичних помилок.
Початковий	7	Відповідь на питання неповна (39-30%), логічно непослідовна (логіка викладу порушена значною мірою, що може заважати повноцінному сприйняттю матеріалу), аргументована недостатньою кількістю прикладів (менше ніж на половину правил); допускається п'ять неточностей у прикладах. Абітурієнт не завжди орієнтується в темі питання, демонструє невисокі знання (39-30% правил), потребує певного часу для відповіді на додаткові чи уточнюючі запитання (допускається надання відповіді не на всі додаткові / уточнюючі запитання, але не менше ніж на 50%), говорить недостатньо впевнено,

	<p>плутається в поняттях. Демонструє недостатнє знання та розуміння філологічної термінології та внутрішніх зв'язків (сім неточностей у терміновживанні), не завжди може застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта містить дев'ять-десять акцентуаційних, фонетичних, орфоепічних, стилістичних, семантичних чи синтаксичних помилок.</p>
6	<p>Відповідь на питання неповна (39-30%), логічно непослідовна (логіка викладу порушена значною мірою, що може заважати повноцінному сприйняттю матеріалу), аргументована недостатньою кількістю прикладів (менше ніж на половину правил); допускається п'ять неточностей у прикладах. Абітурієнт погано орієнтується в темі питання, демонструє невисокі знання (39-30% правил), потребує певного часу для відповіді на додаткові чи уточнюючі запитання (надає правильну відповідь на 30-40% з них), говорить невпевнено, плутається в поняттях. Демонструє недостатнє знання та розуміння філологічної термінології та внутрішніх зв'язків (сім неточностей у терміновживанні), не завжди може застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта містить дев'ять-десять акцентуаційних, фонетичних, орфоепічних, стилістичних, семантичних чи синтаксичних помилок.</p>
5	<p>Відповідь на питання неповна (39-30%), логічно непослідовна (логіка викладу порушена значною мірою, що може заважати повноцінному сприйняттю матеріалу), аргументована недостатньою кількістю прикладів (менше ніж на половину правил); допускається п'ять неточностей у прикладах. Абітурієнт погано орієнтується в темі питання, демонструє невисокі знання (39-30% правил), потребує певного часу для відповіді на додаткові чи уточнюючі запитання (надає правильну відповідь на 30-40% з них), говорить невпевнено, плутається в поняттях. Демонструє недостатнє знання та розуміння філологічної термінології та внутрішніх зв'язків (вісім неточностей у терміновживанні), не вміє застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта містить дев'ять-десять акцентуаційних, фонетичних, орфоепічних, стилістичних, семантичних чи синтаксичних помилок.</p>
4	<p>Відповідь на питання неповна (29-20%), логічно непослідовна (логіка викладу порушена значною мірою, що заважає повноцінному сприйняттю матеріалу), аргументована лише поодинокими прикладами; допускається п'ять неточностей у прикладах. Абітурієнт погано орієнтується в темі питання, демонструє низькі знання (29-20% правил), відповідає на 10-20% додаткових чи уточнюючих запитань, говорить невпевнено, плутається в поняттях. Демонструє недостатнє знання та розуміння філологічної термінології та внутрішніх</p>

		зв'язків (вісім неточностей у терміновживанні), не вміє застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта містить дев'ять-десять акцентуаційних, фонетичних, орфоепічних, стилістичних, семантичних чи синтаксичних помилок.
	3	Відповідь на питання неповна (19-0%), логічно непослідовна (логіка викладу порушена значною мірою, що заважає повноцінному сприйняттю матеріалу), аргументована лише поодинокими прикладами; допускається п'ять неточностей у прикладах. Абітурієнт погано орієнтується в темі питання, демонструє низькі знання (19-0% правил), відповідає на 10-20% додаткових чи уточнюючих запитань, говорить невпевнено, плутається в поняттях. Демонструє недостатнє знання та розуміння філологічної термінології та внутрішніх зв'язків (вісім неточностей у терміновживанні), не вміє застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта містить понад десять акцентуаційних, фонетичних, орфоепічних, стилістичних, семантичних чи синтаксичних помилок.
	2	Відповідь на питання неповна (19-0%), нелогічна (думки не пов'язані одна з одною), неаргументована. Абітурієнт погано орієнтується в темі питання, демонструє низькі знання (19-0% правил), відповідає на 10-20% додаткових чи уточнюючих запитань, говорить невпевнено, плутається в поняттях. Демонструє недостатнє знання та розуміння філологічної термінології та внутрішніх зв'язків (вісім неточностей у терміновживанні), не вміє застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта містить понад десять акцентуаційних, фонетичних, орфоепічних, стилістичних, семантичних чи синтаксичних помилок.
	1	Відповідь на питання неповна (19-0%), нелогічна (думки не пов'язані одна з одною), неаргументована. Абітурієнт погано орієнтується в темі питання, демонструє низькі знання (19-0% правил), відповідає на 10-20% додаткових чи уточнюючих запитань, говорить невпевнено, плутається в поняттях. Демонструє незнання та нерозуміння філологічної термінології та внутрішніх зв'язків (100% помилок у терміновживанні), не вміє застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта містить понад десять акцентуаційних, фонетичних, орфоепічних, стилістичних, семантичних чи синтаксичних помилок.
	0	Відповідь на питання відсутня (0%).

Консультації перед вступним випробуванням охоплюють основні систематизовані питання Програми для загальноосвітніх навчальних закладів (Українська мова 5-9 класи).

Екзаменатор виставляє бали, ставить свій підпис. Підписує голова предметної екзаменаційної комісії.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ, РЕКОМЕНДОВАНОЇ ДЛЯ ПІДГОТОВКИ ДО ІУС

1. Авраменко О.М. Українська мова: підручник для 9 класу загальноосвітніх навчальних закладів. - К.: Генеза, 2017.
2. Глазова О.П. Українська мова: підручник для 8 класу загальноосвітніх навчальних закладів. - К.: Фоліо, 2016.
3. Глазова О.П. Українська мова: підручник для 9 класу загальноосвітніх навчальних закладів. - К.: Ранок, 2017.
4. Заболотний О.В., Заболотний В.В. Українська мова: підручник для 8 класу загальноосвітніх навчальних закладів. - К.: Генеза, 2016.
5. Заболотний О.В., Заболотний В.В. Українська мова: підручник для 9 класу загальноосвітніх навчальних закладів. - К.: Генеза, 2017.
6. Єрмоленко С.Я., Сичова В.Т., Жук М.В. Українська мова: підручник для 9 класу загальноосвітніх навчальних закладів. - К.: Грамота, 2016.
7. Пентилюк М.І., Омельчук С.А., Гайдаєнко І.В., Ляшкевич А.І. Українська мова: підручник для 8 класу загальноосвітніх навчальних закладів. - К.: Ранок, 2016.
8. Ющук І.П. Українська мова: підручник для 8 класу загальноосвітніх навчальних закладів. - К.: Навчальна книга-Богдан, 2016.

Посібники

1. Авраменко О.М., Тищенко О. Українська мова. Правопис у таблицях, тестові завдання. - К.: 2019.
2. Авраменко О.М. Було – стало: зміни в правописі. - К.: 2019.
3. Віктор Заболотний. Українська мова і література. Типові тестові завдання. - К.: Літера ЛТД, 2019.
4. Словник фразеологізмів та сталих виразів сучасної української мови. 5– 11 класи. - К.: Основа, 2019.
5. Новий український правопис. - К.: Центр навчальної літератури, 2019.
6. Словник української мови. Ред. В.В. Жайворонок. - К.: Просвіта, 2012.
7. Орфографічний словник української мови: / А.А. Бурячок. – К.: Наукова думка, 2000.